

[Thestrup.]

Må jeg derefter sige lidt til den højtærede finansminister. Finansministeren angreb mig først, fordi jeg sagde, at der manglede initiativ fra regeringens side i boligspørgsmålet, og det er jo rigtigt, at den højtærede boligminister har fremsat et forslag om nogle ændringer i boligloven, men enhver, der har set, hvad det drejer sig om, ved jo, at det er nogle meget begrænsede ændringer, der her er tale om. Det er også rigtigt, at ministeren samtidig har meddelt, at han ved et cirkulære eller en bekendtgørelse ville komme med visse retningslinjer, men jeg har forstået, at dem ville han drøfte med udvalget, inden han sagde mere derom. Han har ganske vist her i tinget givet en redegørelse for de retningslinjer, han ville følge, men på det allervigtigste område, nemlig om huslejen og det efterhånden mere og mere brændende problem om udligningen mellem de vidt forskellige huslejer, hvor ungdommen må bo i det dyre byggeri med de små lejligheder, medens de ældre fortrinsvis sidder i de billige og store lejligheder, er der ikke taget noget initiativ. Så vidt jeg kan se, er det det område, der er det vigtigste inden for boligområdet.

Ministeren talte om, at det var forkert af mig at sige, at lov burde sammenlignes med lov, altså finanslov med finanslov og ikke finanslov med forslag, og sagde, at det forslag, der her var fremsat, var helt anderledes gennemarbejdet, meget mere kritisk gennemgået end de tidligere. Det tror jeg gerne. Jeg er ikke i tvivl om, at det er sådan, når ministeren siger det, men ministeren sagde jo selv, at der er en meget stor ubestemt faktor, pristallet, og der vil utvivlsomt også — det skal nok vise sig — komme andre ting til, der ændrer forholdet. Vi ved i virkeligheden ikke, hvad vi kan komme til at stå over for — det kan ministeren heller ikke sige i dag. Jeg tror, at ministeren har den bedste vilje til at holde det, han har lovet, men jeg vil minde ministeren om det gamle ord, at loven er ærlig, men holden besværlig.

Jeg forstår, at den højtærede minister er enig med os i at ville søge besparelser gennem rationaliseringer ad de veje, jeg nævnte i går. Det er imidlertid ikke alene besparelser, jeg tilsigter ved rationaliseringer på disse områder. Jeg tilsigter også

— og det anser jeg for at være mere vigtigt — at man derigennem får en navnlig hurtigere, men også smidigere behandling af sagerne. Netop herved — og det er et afgørende synspunkt for mig — hjælper man hele den private sektor, hele det private erhvervsliv. For hele dette erhvervsliv er det overordentlig vigtigt, at sagerne, der kommer ind til den offentlige administration, ekspederes hurtigt og let, og det er først og fremmest af denne grund — naturligvis også for at få besparelser — men først og fremmest af denne grund, at jeg har foreslået, at man søger rationaliseringer og moderniseringer gennemført, således at vor administration kommer på højde med, hvad den bør være.

Ministeren spurgte, hvor man kunne henlægge sager til amter og kommuner, og nævnte selv et overordentlig vigtigt punkt, hvor arbejdet o. s. v. i højere grad kunne lægges ude hos de lokale myndigheder, nemlig refusionsordningerne. Jeg kan sige til den højtærede minister, at vi er fra vor side villige til at forhandle om dette spørgsmål. Også vi mener, der er noget at gøre på dette område. Jeg nævnte imidlertid også selv et område, hvor jeg tror det er meget vigtigt at holde administrationen ude i den lokale sektor, nemlig bebyggelsen, altså spørgsmålet om, hvor der må bygges, og hvor der ikke må bygges, det, man fra regeringens side søgte at samle herinde i en administration under kulturministeriet, under naturfredningsloven. Jeg tror, det er meget vigtigt at holde dette ude hos amter eller måske snarere hos kommuner, men i hvert fald holde det ude i den lokale administration og ikke føre det ind i centraladministrationen.

Jeg tror imidlertid også, at man på boligbyggeriets område kunne nå betydeligt videre ved at lægge flere og flere opgaver ud til den lokale administration, og her vil jeg henvise til, at boligministeren netop selv nævnte, at han havde den tanke at søge at lægge så meget som muligt, i hvert fald en meget væsentlig del af boligbyggeriets administration, ud til kommuner og amter.

Den højtærede minister rettede derefter et angreb på mit partis politik i almindelighed og sagde, at vi tidligere var gået alt for vidt i sparsommelighed, men at vi nu